

Srdce

Číslo: 2

Ročník: XIII.

December 2025

MOJA SKÚSEŇ NA FILIPÍNACH

strany 9 - 13

CESTA K NOVÉMU ŽIVOTU

strany 17 - 21

Táborový denník

strany 42 - 48

Údaje z našej farnosti z roku 2025

V roku 2025 bolo pokrstených 52 detí, z toho 24 chlapcov a 28 dievčat. V minulom roku bolo pokrstených 56 detí. Výber mien detí je poznačený pestrosťou. Najpoužívanejšie mená u chlapcov boli Matteo, Adam, Filip a pri dievčatách Mia, Timea, Tamara. V tejto súvislosti veľmi povzbudzujem rodičov, aby hľadali slovenské mená, aby sme si zachovali národnú identitu, a zároveň veľmi odporúčam, aby mená korešpondovali aj s osobnosťami svätých, ktorí budú orodovať za dieťa a rodičia môžu svedectvo svätých účinne použiť pri výchove.

V tomto roku 60 detí prijalo prvé sv. prijímanie, z toho 35 chlapcov a 25 dievčat. V minulom roku bolo na prvom sv. prijímaní 56 detí.

V tomto roku sme mali 24 sobášov, v minulom roku sme zosobášili 21 párov.

Do večnosti odišlo 16 veriacich, z toho 9 mužov a 7 žien. V Rabči boli pochovaní z našej farnosti 3 veriaci. V minulom roku zomrelo 24 farníkov.

Poskytnuté údaje sú z 30.11.2025.

- o. Róbert Slotka

Obsah

Rozhovor s novým pánom kaplánom farnosti - Adamom Ratajom	4
MOJA SKÚSEŇ NA FILIPÍNACH	9
Leto s rehoľnými sestrami	14
CESTA K NOVÉMU ŽIVOTU	17
Aktivity farskej charity pod ochranou sv. Šarbela	22
Panna Mária si nás aj tento rok pozvala k sebe	24
Jubileum manželov v Zákamennom - deň vďaky za dar manželstva	28
Jubilejný výstup na Babiu horu	30
Práce na revitalizácii okolia kostola	32
Ani miništranti v Jubilejnom roku nezaháľajú	34
Nechajte deti prichádzať ku mne!	35
Príprava na birmovku alebo ... čo ma robí šťastným?	37
Táborový denník	42

Srdce Časopis farnosti Oravská Polhora

Ročník XIII., číslo 2/December 2025

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad,
Jána Pavla II. 490,
029 47 Oravská Polhora

e-mail: srdce.casopis@gmail.com

web: www.farnostopolhora.sk

Šéfredaktor: Monika Glovaťáková

Redaktori: duchovný otec Róbert Slotka,
Jozef Ďubek, Magdaléna Kvašňovská,
Jana Pečarková, Magdaléna Jaššáková

Jazyková úprava: Katarína Revajová,
Jozef Ďubek, Jana Pečarková

Foto: redaktori, prispievatelia, archív farského úradu,
internet

Titulná fotografia: Betlehém

Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup,
č. 21/2015 zo dňa 4.11.2015

Grafická úprava: Monika Glovaťáková

Tlač: Tlačiareň Kubík, Námestovo

Milí čitatelia,

už je to 10 rokov, odkedy naša farnosť vydáva farský časopis SRDCE. Tento časopis nesie v sebe hodnotu – hodnotu života nás, farníkov. Zachytáva aktivity v našej farnosti, udalosti a momenty, ktoré zostávajú uchované nielen pre nás, ale aj pre ďalšie generácie. Spoločne tak píšeme kroniku, ktorú si raz budú môcť prezrieť naše deti i vnúčatá – a možno v nej nájdú i povzbudenie pre svoj život, ale hlavne pre svoju vieru, ktorú im s láskou odovzdávame.

Dnes je našim spoločným povzbudením vo viere Jubilejný rok 2025, ktorý je v závere svojho trvania. No pre nás to nemá znamenať záver pozornosti, láskavosti či záujmu o druhých. Nemá to byť uzavretie našich srdiec. Práve naopak, budujme ďalej naše vzťahy každý deň v rodinách, so susedmi i s ľuďmi okolo nás. Odpúšťajme si, povzbudzujme sa dobrým slovom, či obyčajnou návštevou.

Udalosti a príbehy, ktoré zachytáva náš časopis, sú dôkazom toho, že túžime budovať vzťahy a spoločenstvo. Túžime kráčať spolu tak, ako spoločne putujeme na púťach, angažujeme sa vo farských aktivitách, či pomáhame našim duchovným, keď nás pozvú ku spolupráci.

Prajem všetkým, aby sme aj naďalej venovali svoj čas dobrým veciam a vytvárali si tak nebo už tu na zemi.

*„Nestrácajte čas, robte dobro a robte veľa dobra.“
povzbudzuje Don Bosco*

-Monika Glovaťáková

Rozhovor s novým pánom kaplánom farnosti - Adamom Ratajom

duchovnom svete, tiež radostiach a starostiach, možno aj návode, ako sa stať zasvätenou osobou, lebo mnohé cestičky k Bohu človek len tak ľahko nevymyslí. Sú originálne, jedinečné, výnimočné, rovnako ako je i originálny príbeh nášho nového pána kaplána.

Najskôr, odkiaľ konkrétne presne pochádzate, lebo pre mnohých je to ešte stále "záhada" a sú na to veľmi zvedaví?

Volám sa Adam Rataj a pochádzam z dedinky Kacwin, ktorá sa nachádza na území Poľska, pri hraniciach, ale ktorá bola kedysi na území bývalého Slovenska, v blízkosti Červeného Kláštora v Pieninách.

Ako chlapec z Poľska ste sa dostal na Slovensko a mohol sa stať kňazom?

To je dlhý príbeh, ale začnem tým, že ja som sa narodil do slovenskej rodiny, ale na poľskom území. Narodil som sa v Nowom Targu, pretože tam bola nemocnica a býval som v Kacwine. Slováci v tejto časti Poľska, odkiaľ pochádzam, keďže pôvodne patrili Slovensku, zostali Slovákmi, neasimilovali sa a vytvorili menšinu.

V polovici tohto roku odišiel od nás "starý" pán kaplán duchovný otec Peter Kalis a jeho miesto, duchovný úrad prevzal nový pán kaplán. Vysoký, štíhly, blondák, športovec. Hoci neznámy, ale zato bezprostredný, kamarátsky, zhovorčivý, ochotný ihneď poslúžiť alebo pomôcť. Hoci za tých pár mesiacov tu bola možnosť spoznať ho, predsa len nedá sa to až tak "celkom".

Preto sme sa rozhodli s ním ešte porozprávať, aby sme sa bližšie dozvedeli o jeho

V Kacwine počas môjho detstva a dospievania sa sväte omše slúžili aj po slovensky, v škole sa tiež učilo po slovensky ako aj po poľsky. Preto tak dobre viem ako po poľsky, tak aj po slovensky. Avšak moji rodičia, rovnako ako aj ich príbuzní z rodín, pracovali na území Slovenska, nie Poľska.

Na strednú odbornú školu bez maturity som tiež chodil na Slovensko, do Popradu, a nie do Poľska. A potom do roboty, kde som väčšinou pracoval na stavbách, som tiež chodil na Slovensko. A tiež neskôr popri zamestnaní som si v Kežmarku, opäť na Slovensku, doplnil vzdelanie - školu s maturitou, aby som sa mohol stať kňazom.

Avšak v tom čase som to ešte až tak neplánoval, až tak som o tom "nesníval", to všetko prišlo až časom.

Ako a prečo ste sa teda stali kňazom? Čo vás k tomu napokon motivovalo?

No musím sa priznať, že miništrovať od malého chlapca som neminištroval. Začal som až v deviatej triede, ale zato dovtedy som na svätej omši čítaval.

Na strednej škole sme ako partia rovnako zmyšľajúcich mladých ľudí chodievali na sväte omše ku saleziánom do Popradu-Veľká, ešte aj teraz sú na tom istom

mieste. Tam počas štúdií som sa stretával aj s rómskou menšinou, ktorá mi akosi neskôr prirástla k srdcu.

Ja ako mladý chlapec som sa tiež ešte len hľadal v živote, ako sa hľadajú mnohí iní mladí ľudia v tom veku, ale cítil som, že Boh ma oslovuje a ja som sa snažil mu odpovedať tým, že som vyhľadával stretnutia s Ježišom prostredníctvom svätej omše, vyhľadával som adorácie, vyhľadával som stretnutia s takými mladými ľuďmi, ktorí duchovne zmyšľali rovnako ako ja, ktorí tiež vyhľadávali Boha v konkrétnych prejavoch a popritom nelietali v oblakoch.

A to ma tak oslovilo, že som sa rozhodol ísť do seminára - "len tak" skúsiť. Ale keď som si podával prihlášku, zobral som to pociťivo a rovnako pociťivo som sa na skúšky aj pripravoval. A na moje prekvapenie ma prijali. Priznám sa - nečakal som to! Bol som z toho paf, ale veľmi ma to potešilo. Dlho som sa z tohto nevedel spamätať, ale ako odpoveď Ježišovi bola, a zároveň som to bral aj ako také malé znamenie, že keď som do seminára nastúpil, pociťivo som sa pripravoval na kňazstvo. Stať sa kňazom je duchovný proces pred aj po vysvätení za kňaza. Na tomto povolaní treba celý život neustále pracovať, pociťivo a vytrvalo pracovať.

Ako to potom vyzeralo v seminári?

Ešte počas štúdií v seminári som sa stretával s rómskou menšinou. Rovnako i počas štúdií v seminári spolu s kňazom Jankom Bucom a mojimi spolužiakmi seminaristami Jankom Piatakom, Mariánom Sivoňom a inými sme sa venovali rómskym deťom, ale aj iným, mládeži, dospelým, pripravovali sme ich na prijatie sviatosti, zúčastňovali sme sa a organizovali duchovné tábory, vianočné divadlá, predstavenia a iné. A tak v podstate ešte v seminári tiež začala už moja spomenutá pastorácia s rómskou komunitou.

A po vysvätení za kňaza ste zakotvili kde?

Moja pastorácia po vysvätení za kňaza spočívala v pôsobení, z poslania biskupa, medzi rómskou komunitou.

Čo konkrétne pre vás znamená byť kňazom? Ako to vnímate?

Plne sa stotožňujem so slovami svätého Jána Pavla II., ktorý sa o kňazskom povolaní vyjadril, že -kňazské povolanie je darom a tajomstvom. Za mojím povolaním možno stojí aj niekto, o kom niečo tuším. Ale zároveň viem, že za mojím kňazstvom stojí aj obrovské množstvo modlitieb, ako od príbuzných, tak i od mnohých známych

i neznámych veriacich. Zároveň sa toto povolanie snažím vnímať tak, ako sa o ňom vyjadrila Matka Tereza - ako Ježiš, ktorý patril všetkým, tak aj kňaz má patriť všetkým.

Ďalej na kňazstve ma oslovuje skutočnosť, že to Ježiš si vyvolil dvanástich a rovnako i Ježiš si volí svojich kňazov, aby boli ... s NÍM. Aby slúžili. Keď človek dozrieva, a každý veriaci duchovne dozrieva neustále, celý život, vtedy najdôležitejšie je byť ... s Ježišom. A rovnako i kňaz dozrieva celý svoj život neustále spolu so svojimi veriacimi a vtedy tiež je najdôležitejšie ... byť pospolu s Ježišom.

Toto a ešte mnoho iného ma oslovuje, prečo byť kňazom alebo čo znamená byť kňazom. Avšak tou najväčšou radosťou pre kňaza je, po stretnutí s Ježišom, vychovať si nástupcu.

A darí sa?

Ja si myslím, že hej. Ale najskôr však treba veľa siať, siať a siať.

Aké boli vaše prvé dojmy po príchode do našej farnosti?

Na môj prvý dojem si až doteraz veľmi dobre pamätám. Veľký kostol, veľa ľudí, veľa miništrantov, zatiaľ čo ja som bol doteraz zvyknutý na malý kostol, málo ľudí, málo miništrantov. A namiesto Rómov všade biely. Biely človek

namiesto Róma všade naokolo nakoľko doteraz som sa pohyboval viac-menej iba v rómskych komunitách, ktoré sú charakteristické svojou inou, najmä tou živšou mentalitou.

Ale táto farnosť ma potešila tým, že sa tu naplno prejavuje to evanjeliové - žatva je veľká, ale robotníkov málo - takže tým svojim málom by som rád prispel k evanjelizácii farnosti, teda k ďalšiemu a k ďalšiemu rozvíjaniu tradičného kresťanstva v tejto farnosti a k tomu treba tu veľa duchovne siať, siať a siať, to jest slúžiť, slúžiť a slúžiť. Toto je úloha kňaza. A teda aj moja.

Za tú dobu čo ste tu, sme všetci zaregistrovali, že veľa športujete, beháвате, dokonca sa zúčastňujete prestížnych maratónskych behov. Ako ste sa k tomu dostali a aké sú vaše športové úspechy?

Nuž, myslím si, že každý má nejaké to svoje prirodzené hobby, koníček, ktorému sa venuje, ktoré ho naplňa a oslovuje. A mňa najviac oslovuje behanie, pri ktorom v podstate paradoxne relaxujem, veľa myslím, premýšľam, rozmýšľam. Pritom relaxuje moje telo i duša a platí to aj naopak - duša i telo. Vychádza to z môjho vnútra. Však v zdravom tele, zdravý duch - ako sa hovorí.

A dotiahol som to až tak ďaleko, že ani neviem ako, ale dokážem zabehnúť aj maratón. A skúsil som aj nejaké tie takzvané prestížne maratóny, medzinárodné maratóny - a vyšlo to - a vychádza to. A teším sa z toho. Výsledky sú preto také, lebo nebehám za každú cenu, že by som chcel zvíťaziť, ale zúčastniť sa a skôr súťažne otestovať. Medaily, ktoré mám, sú za účasť a za to, že v nejakom stanovenom limite dobehnem do cieľa, čo sa mi aj darí. Ale najpodstatnejšie na tom je, že aj takýmto spôsobom chcem oslavovať Boha a cez šport pritiahnúť k Bohu mladých, ale aj starších.

Na prvom mieste je vždy Boh, a nie šport a behanie. To je až potom. Možno preto sú tie úspechy až "také veľké". Za všetky úspechy môžem spomenúť niekoľko maratónov, takzvaných

prestížnych maratónov, ktorých som sa zúčastnil, a to aj niekoľkokrát. Sú to - medzinárodný maratón mieru v Košiciach, v zahraničí je to maratón v Chigagu v USA, ďalej v Sydney v Austrálii a na iných rôznych miestach.

A na záver - čo sa vám najviac páči na našej farnosti?

Sú to duchovné poklady, za prvé "najbohatší" ľudia vo farnosti, ktorými sú chorí a starí, nevládni veriaci, ktorí napriek svojmu fyzickému obmedzeniu alebo telesnému postihnutiu neohrozene dôverujú v Boha a vytrvalo túžia po Kristovi.

Ďalšími duchovnými pokladmi, na ktorých však treba ešte veľa vytrvalo pracovať sú mladí, mládež a deti vo farnosti, ktorí sú našou budúcnosťou, ale ktorá je zasiahnutá a ohrozená modernými neduhmi, sekulárnymi falošnými ideami a povrchnosťou, ktorú treba z ich duší odstraňovať.

Ďalším duchovným pokladom farnosti, u ktorej je potrebné pestovať vieru, udržiavať ju v dobrej kondícii prostredníctvom sviatostí je stredná generácia, ktorá vytvára materiálne hodnoty pre mladých a starých, ale ktorá však kvôli pracovnej zaneprázdnenosti môže ľahko strácať záujem o Boha. A preto nato som tu ja, spolu s mojim du-

chovným spolubratom, aby sme im s Božou pomocou pomohli opäť nájsť Ježiša.

Preto vždy a všade a za každých okolností ochotne v tejto oblasti priložím veľmi rád a najlepšie ihneď ruku k dielu. A ďalším duchovným pokladom pre Cirkev je štedrosť tejto hornooravskej farnosti, ktorá sa len tak ľahko nevidí.

Preto sú to duchovné poklady, ktoré treba zachovať, lebo sú aj vzorom, aj príkladom. Napokon predsa len život s Ježišom je radosť, nie že musím, ale chcem ho nasledovať, mať neustále nadšenie pre Ježiša, počnúc od detí, cez miništrantov, birmovancov, spevákov až po tú najstaršiu generáciu, a každý deň zatiahnuť na hlbinu - takéto postoje predsa len vo farnosti prinášajú konkrétne a viditeľné ovocie, za čo im všetkým môžem iba ďakovať a ako kňaz vyprosovať ďalšie potrebné milosti a požehnávať.

Redakcia časopisu Srdce ďakuje pánu kaplánovi Adamovi Ratajovi za úprimné odpovede a v ďalšom duchovnom živote a evanjelizácii, i v tej športovej, mu želá veľa Božích milostí a veľa Božích dotýkov. Ďakujeme.

- Ďubek Jozef

MOJA SKÚSENOŠŤ NA FILIPÍNACH

Milí Polhorčania! V nasledujúcich riadkoch by som vám chcela porozprávať niečo o mojej skúsenosti na Filipínach. Tu som mala 10-mesačnú prípravu na večné sľuby, tzv. probáciu. V skupinke nás bolo sedem – tri z Vietnamu, dve z Toga, jedna z Filipín a ja zo Slovenska. Naša majsterka bola z Nemecka a členkou komunity bola aj jedna staršia filipínska sestra. Takže sme boli pekne pomešané.

Čo je náplňou probácie?

Prehĺbenie vzťahu s Ježišom, zdieľanie skúseností a zážitkov, ktoré sme nadobudli počas juniorátu – času, počas ktorého sme obnovovali naše sľuby každý rok, ďalej je to hlbšie štúdium a samozrejme, modlitba a apoštolát.

Najskôr by som vám chcela opísať nejaké pikošky z krajiny a ich kultúry. Najnáročnejšie bolo pre mňa zvyknúť si na časový, 6 hodinový posun. To znamená, že prvé dni som o pol tretej ráno nespala, lebo na Slovensku bolo len pol deviatej večer. Prvý týždeň bol v tomto dosť krutý. Ďalším extrémom bolo teplo. Teplo bolo stále a to nielen teplo, ale aj horúco, s vysokou vlhkosťou. Predstavte si to ako saunu, v ktorej sa takmer stále potíte. V noci som sa budila aj päťkrát a oblievala sa vodou, aby som mohla spať.

Taktiež tam mali rôzne zvieratká, ktoré sa vám mohli objaviť v izbe - také priesvitné jašteričky, ktoré vraj boli neškodné, a jedli komáre. Ďalej veľké pavúky (tie som našťastie videla len mimo moju izbu) a šváby, tie ma navštevovali často.

Veľká vojna sa viedla vždy s mravcami. Boli úplne všade a keď ste mali otvorené niečo sladké, hneď to našli. Preto som sa snažila od začiatku všetko dobre zatvárať, nakoľko som prišla nabalená doboškami a čokoládami. Raz som objavila cestičku mravcov smerujúcu k mojej notebookovej taške. Keď som ju otvorila, uvedomila som si, že som tam mala otvorené keksy, na ktoré som zabudla po ceste z lietadla. Ďalej som videla

mravce pri mojom peračníku a nechápala som, čo tam robia. Keď som ho otvorila, našla som tam cukrík, ktorý bol ešte z Argentíny. Mravce ho zacítili. Odvtedy som si dávala na mravce poriadny pozor.

Ďalšou zaujímavosťou bolo jedlo. Ryžu sme jedli ráno, na obed aj večer - každý deň. Už po troch dňoch sa mi o ryži začalo aj snívať. Na raňajky sme mali na šťastie aj možnosť sendvičového chleba, ktorú som vždy využila. Sestry sa už zo mňa aj smiali: „Rice is always your second choice.“ (Ryža je vždy tvoja druhá voľba). Taktiež sme boli pozrieť na trhu, keďže každý týždeň sme robili veľké nákupy. To bol tiež pekný zážitok, vidieť zeleninu a ovocie od výmyslu sveta, ktoré ani neviete, ako sa volá, lebo všetko to rastie len v tropických krajinách. Bolo tam veľa druhov banánov - ak ste si mysleli, že existuje len jeden, tak ste sa mýlili. Rôzne druhy rýb - veľké, malé, s malou hlavou, širokou, veľkými očami, malými plutvami, chobotnice, ustrice a iné. Taktiež ma zaujali aj kokosové orechy a mlieko.

Zaujímavé bolo aj pranie. Väčšina ľudí tu prala ručne. Mali sme aj takzvanú práčku, ktorá však mala od našej práčky na Slovensku dosť ďaleko. Mala len štyri programy - tri, päť, desať a pätnásť minútový program bez možnosti nastavenia teploty. Prala tak, že najskôr ste si do nej vedrom napustili vodu, potom ste tam dali veci a zavreli ju. Keď hovorím, že zavreli, tak si to predstavte, akoby ste položili pokrývku na hrniec, žiadne automatické zatváranie. Takže hocikedy ste si ju mohli otvoriť a pozrieť sa, ako sa vám tam tie veci krútia - perú. Mne to bolo na začiatku veľmi smiešne. Potom, keď to dopralo, vypustili ste vodu. Samozrejme, veci boli mokré a plné prášku. Tak ste ich dali do

vedra a museli ste si ich ručne vypláchať a potom dať vyžmýkať. To bolo veľmi dôležité, lebo keby ste vodu len vystískali rukami, veci by vám neuschli ani za tri dni. Kvôli vlhkosti veci schli veľmi pomaly. Ja som ich vždy dávala ku ventilátoru, lebo ak neuschli do jedného dňa, potom chytili taký nepríjemný zápach.

Jednou z mojich strastí bol aj boj so sandálmi. Na začiatku som nechápala, prečo takmer všetky sestry nosia len umelé sandále a šľapky, z materiálu ako sú kroksy. Pochopila som to však veľmi rýchlo. V júli, keď som bola ešte doma, som si kúpila jedny pekné sandále na nedeľu a do kostola, avšak po týždni som zistila, že mi plesnú. Prečo? Kvôli materiálu, ktorý nebol prispôsobený na vlhkosť. Tak som ich prestala nosiť a začala dezinfikovať: alkoholom a octom. I po viacerých opakovaníach sa mi ich nepodarilo zachrániť. Pleseň sa stále objavovala a ja som ich, žiaľ, musela vyhodiť. Takže tip pre vás: ak niekedy prídete do tropickej krajiny: najlepšie sandále sú z umelej kože.

Teraz vám porozprávam niečo o našich misijných výjazdoch. Prvým bola misijná nedeľa - v sobotu pred ňou sme sa rozhodli ísť do ulíc a stretnúť sa s tými najchudobnejšími a nedeľu sláviť v našej farnosti. Z peňazí, ktoré som od vás dostala na misie, sme kúpili jedlo pre tých, ktorí to najviac potrebovali. Rozdelili sme sa na tri skupinky a vybrali sme sa do tej najchudobnejšej oblasti. Väčšina z ľudí, ktorí tam žili, hovorili len lámavou angličtinou, pretože ich domorodým jazykom je tagalóg. Deti by sa mali učiť po anglicky v škole, ale to závisí od kvality školy. V každej skupine sme mali jednu sestru, čo ovládala tagalóg. Ja som sa tiež snažila naučiť aspoň základné frázy.

Výhodou bolo, že mnoho slov majú zo španielčiny, pretože boli dlho španielskou kolóniou.

Tento misijný výjazd bol pre mňa veľmi silným zážitkom. Znova a znova som si uvedomila, za čo všetko môžem byť vďačná, že mám. Bol tam neskutočný rozdiel medzi chudobnými a bohatými. Videli sme ho hneď za rohom, nemuseli sme ísť ďaleko. Chudobní tu žili hlava na hlave. Uličky boli veľmi úzke, naša hlavná cesta je oproti tomu diaľnica. Predstavte

si dom na dome - veľký ako jedna izba. Boli nielen vedľa seba, ale aj nad sebou a medzi nimi ulica široká len toľko, aby mohli prejsť vedľa seba dve osoby, niekedy ani to nie.

Väčšinou sme stretávali matky s deťmi. Na začiatku sme viedli krátky rozhovor - ako sa majú, volajú, koľko majú detí. Potom sme sa opýtali, či sa môžeme pomodliť za ich rodinu a dali sme im obrázok s modlitbou v ich jazyku a spoločne sme sa pomodlili. V jednej ulici boli deti, ktoré vedeli trošku po anglicky a začali sa modliť Anjel Boží strážca môj a modlitbu požehnania jedla. Spolusestra sa opýtala jedného dievčaťa, či pozná Ježiša. Ono odpovedalo: „Áno, Ježiš je tu, medzi nami.“ Bolo to nádherné. Veľké Pán Boh zaplať všetkým dobrodincom! Takto i vďaka vašej pomoci dostali tí najchudobnejší jedlo na stôl. Podobnú hostinu sme pripravili pre deti aj na Vianoce. Pozvali sme k nám okolo päťdesiat detí, opäť z chudobnej oblasti a pripravili im bohatý obed – kurča s ryžou alebo špagetami a malý vianočný darček. Bolo to nádherné vidieť takú veľkú radosť v detských očiach.

Veľkým zážitkom bola aj návšteva domorodého obyvateľstva. Tam sme museli cestovať loďou a bolo to na ostrove, ktorý sa volá Mindoro. Po vylodení sme prišli do komunity sestier a potom sme išli do hôr. Predstavte si to tak, akoby tí domorodci bývali na Babej hore. Takže trošku sa dalo vyviešť, ale potom sme museli ísť aj pešo – a to s poriadnym nákladom – jedlom na desať dní, pretože v horách neboli žiadne obchody.

Sestry takýmto spôsobom evanjelizujú domorodé kmene, hovoria im o Ježišovi, učia ich základné modlitby. Kňazov je tu veľmi málo a niekedy im vyjde omša len raz za dva mesiace. Preto má každá komunita vyškolených lídrov, ktorí vedú v nedeľu bohoslužbu slova, pri ktorej sa stretávajú tí, ktorí si chcú uctiť Pána. Sestry tu urobili veľa dobrej práce. Napríklad na začiatku sa deti neumývali, lebo ich matky verili, že takto ich duchovia uchránia od choroby. Sestry ich však naučili žiť inak a po mnohých rokoch vyšlo z týchto komunít mnoho dobrých lídrov, dokonca aj učiteľov a učiteľiek, ktorí teraz učia svoje deti.

Zaujímavosťou napríklad bolo, že ich domy boli maličké a z bambusu. Bambus je okrúhly, takže si viete predstaviť, ako nás bolel chrbát, keď sme na tom spali desať nocí. Domy boli postavené na štyroch kolíkoch a dali sa preniesť veľkými bambusovými tyčami. Takýto dom vydržal približne desať rokov a potom si postavili druhý. Dom nikdy nespálili, lebo verili, že sa to nemôže, nakoľko ukrýva veľa spomienok. Títo ľudia boli chudobní, ale o všetko sa s nami vždy podelili. Najmä o ovocie a zeleninu, ktoré pestovali – rôzne druhy zemiakov, banánov a tiež kokosové orechy.

Ak by ste chceli vedieť viac o tejto skúsenosti, môžete navštíviť môj blog na stránke Moja komunita, kde vám po zadaní môjho mena vyskočí blog s názvom Dobrodružstvo na ostrove Mindoro. Tam sa dozviete aj mnohé vtipné historky, ktoré sa nám počas tohto výjazdu stali.

Po ukončení mojej skúsenosti na Filipínach som sa vrátila na Slovensko, kde som 30. augusta zložila večné sľuby a bolo mi dané misijné určenie Bolívia, z ktorej vám momentálne píšem tento článok. Chcela by som vás veľmi poprosiť o modlitby za nás. Je nás tu len desať sestier

a problémov veľmi veľa. Veríme, že Pán sa vo všetkom oslávi.

V modlitbe pamätám na vás všetkých!

V láske Ducha Svätého,

- Sr. Veronika Bernadette
Grižáková, SSpS.

Leto s rehoľnými sestrami

Rehoľné sestry som posledné roky veľmi nevnímala. Viem, že v našej obci máme rehoľné sestry. Priznám sa vám, že by som ich donedávna nevedela vymenovať. A možno ani niektorí z vás...

Keď som mala asi 14 rokov, pán farár Milan Holík organizoval du-

chovné obnovy do Vrúcka k rehoľným sestrám. Bol to pekný duchovný zážitok, z ktorého som dlho čerpala. Prvykrát som spoznala rehoľné sestry bližšie.

Čas plynul a môj kontakt s rehoľnými spoločenstvami vymizol.

Neskôr do rehole vstúpili moje dve kamarátky. Najprv Veronika a potom Biba. Možno som nechápala ich rozhodnutia, ale po tomto lete viem, že už mi dávajú väčší zmysel.

Mala som možnosť zase raz byť súčasťou ich spoločenstva a vrátiť sa do čias "mladosti", keď som chodila na duchovné obnovy a z toho čerpala ešte dlho potom.

Ich život je naplnený a čo je výhoda, ich životný partner je Ježiš a "svokra Mária" ako raz zažartovala naša sestra Veronika.

Na začiatku leta sme mali možnosť byť súčasťou duchovnej obnovy dievčat, ktorá sa konala v našej farnosti. Celá rodina. Pripravovali sme im jedlá a tvorili s nimi spoločenstvo od utorka do piatka (1-4.júla).

Rehoľné sestry "Satmárky", ku ktorým vstúpila Biba viedli duchovnú obnovu pre 26 dievčat, z toho 18 bolo z našej farnosti. Predstavili im dve biblické ženy. Rút, vzornú nevestu, ale aj kráľovnú Ester. Učili sa o ich živote, tvorili nádherné veci, zahrli si divadlo, ale aj rôzne hry plné zábavy. Som presvedčená, že naše dievčatá si zo stretnutia veľa odniesli.

30. augusta sme cestovali do Vrúcka na obliečku mojej kamarátky Bibiany Revajovej. Bola to náročná cesta. Keď sme konečne došli do Vrúcka, Tomáš, môj manžel, ktorého asi zmorila črevná viróza, si išiel oddýchnuť do kláštora a ja, unavená s dvomi deťmi, som dobehla do kostola a tam, tam sa zastavil čas a ja som sa cítila ako v nebi. Chorál sestier spieval a nevesta Bibiana v bielych šatách dostala čierny habit a nové meno - Sr. Maximiliána, Bibiana Revajová, dievča ktoré viedlo deti v Polhorčeku, a ktorá spievala v mládežníckom zbore.

Otec Juraj rozprával príbeh o orlovi, ktorý sa necítil dobre medzi zvieratami na farme, kam nepatril. A tak vyletel do neba, kde našiel svoju voľnosť.

V kláštore sme si dali obed a zatiaľ čo som bola s Tomášom, o moje baby sa postarali naše rodáčky. Sestra Gabriela a sestra Tichomíra, ktoré majú kláštor hneď vedľa.

Zaujalo ma, že kláštory boli v takej malej dedinke na konci sveta, kde je mimochodom krásne. Rehoľné sestry tam boli poslané za čias komunizmu. Šťastlivo sme sa vrátili domov a ja som vedela, že druhý deň ma čaká ešte väčšia cesta.

31. augusta zložila večné sľuby naša rodáčka Veronika Grižáková. Veronika, ktorá ovláda 7 jazykov, vyštudovala matematiku a po vysokej škole sa rozhodla vstúpiť ku sestrám misionárkam. Tri roky strávila na misiách v Argentíne a 10 mesiacov na misiách na Filipínach. Jej zážitky si môžete prečítať aj v tomto čísle.

Útľe žieňa, ktoré "dobíja" svet láskou a dobrom. Ktorá vieru nielen rozdáva, ale hlavne žije.

V sobotu ráno som nastúpila do auta a o 3 hodiny sme boli na mieste. Ivanka pri Nitre je miesto, kde majú kláštor sestry Misionárky.

Zvítali sme sa s Veronikou, ktorá nám poukázala kláštor a dala si s nami raňajky.

Kostol, teda skôr kaplnka, bola moderná a plná svetla. A taká bola aj svätá omša. Plná života, rôznorodosti sveta. Evanjeliár si niesla Veronika a pred ňou tancovali dve indonézske rehoľné sestry ich tradičný tanec.

Všetko bolo farebné a hudba, ktorá doprevádzala túto slávnosť, bola živelná.

Bol to zbor, ktorý spieval rytmické piesne. Na obetovanie aj našu goraliskú "Neseme dary chleba i vina", či španielske piesne.

Zarezovalo vo mne prvé čítanie: **"Ale Pán mi riekol: „Nehovor: „Mladučký som,“ lebo pôjdeš všade, kde tá pošlem, a povieš všetko, čo ti prikážem.”** - Jeremiáš 1,7

A taká je naša sr. Veronika. Mladučká, malé žieňa, ktorá ale prijala Božie volanie a dnes je jej domovom Bolívia.

Som vďačná, že som mohla byť súčasťou a aj takto spoznať rehoľné sestry a ich spoločenstvá zblízka. Spomeňme si na naše rehoľné sestry vo svojich modlitbách.

- Magdaléna Kvašňovská

CESTA K NOVÉMU ŽIVOTU

Klub abstinentov *Radosť* pôsobiaci pri fare v Oravskej Polhore už niekoľko rokov pomáha ľuďom závislým od alkoholu a ich rodinám. Spoločne dokazujú, že nový a triezvy život je možný – s vierou, odvahou a vzájomnou podporou.

Od roku 2022 v Oravskej Polhore je založený Klub abstinentov RADOSŤ. Abstinenti sa pravidelne stretávajú každý pondelok na fare. Na stretnutia v súčasnosti prichádza päť až sedem ľudí, no keď sú spoločné akcie, prichádzajú aj desiatky účastníkov.

Klub slúži predovšetkým na pomoc tým, ktorí zápasia so závislosťou od alkoholu alebo alkoholikom, ktorí chcú abstinovať. No väčšinou však prichádzajú rodinní príslušníci – spoluzávislí, ktorí chcú pomôcť svojim blízkym. Títo spoluzávislí veľmi trpia. Trpia oveľa viac ako závislí, pretože závislosť sa totiž netýka iba jedného človeka, ale prenáša sa na celú rodinu !!! A tak trpí celá rodina - partner, partnerka, deti, pričom je len samozrejmé, že deti odmietajú rodiča, ktorý má problém s alkoholom, pretože sa za neho hanbia. Zároveň spoluzávislý sa dostáva do situácie, kedy musí riešiť rodinné problémy úplne sám aj za svojho partnera. Spoluzávislý často prežíva bezmocnosť a bolesť, nevie si pomôcť, nevie, ako ďalej.

Cesta k uzdraveniu – nový začiatok

Mnohí závislí si dlhý čas nepripúšťajú, že majú problém. Hovoria si: „Len jedno pivo, len jeden pohárik.“ No intervaly sa skracujú a telo si postupne alkohol začne pýtať ako drogu. Trpí celé telo, trpí celá psychika. Liečba trvá spravidla 10 až 11 týždňov. Prvých 40 dní počas tohto obdobia človek začne triezvieť a rozumne uvažovať. Telo sa očistí od alkoholu, toxínov a a po 30 dňoch človek si začne uvedomovať, čo spôsobuje alkohol v jeho živote. Alkoholik je vedený odborníkmi, ktorí ho sprevádzajú rôznymi terapiami, rozhovormi a pomáhajú

mu nájsť nový zmysel života. Závislý začne rozumne a triezvo uvažovať. Stretnutia s ľuďmi, ktorí majú rovnaký problém, sú veľmi dôležité, lebo je medzi svojimi, ktorí mu rozumejú. Väčšinou to sám alkoholik to nezvládne. Preto je dobre vyhľadať odbornú pomoc.

Touto liečbou sa to nekončí. Po absolvovaní liečenia je veľmi dôležité, aby alkoholik zostal v kontakte s komunitou abstínujúcich, ktorí si navzájom rozumejú a podporujú sa. Práve preto majú abstinenčné kluby veľký význam.

Prvé dva roky po liečení sú mimoriadne kritické. Je potrebné vyhýbať sa kamarátom, s ktorými kedysi pil, aj situáciám, v ktorých by mohol prísť do pokušenia siahnuť po alkohole. Nástrah je veľmi veľa a sú veľmi nebezpečné. Stačí jeden pohárik a hlava si spomenie, že „bolo dobre“, je to spúšťač recidívy. Vtedy je cesta späť veľmi krátka a veľmi rýchla. Abstinent by si nemal dať ani len jeden prípitok, dokonca ani na Vianoce.

Veľkú úlohu zohráva aj rodina – mala by abstínujúceho alkoholika podporovať, neponúkať alkohol ani v rámci rodinných osláv či návštev. Často sa stáva, že starí „kamaráti“ zmiznú, no to je súčasť nového začiatku.

Pre alkoholika sa týmto obdobím začína nový život – nové vzťahy s rodinou, nové hodnoty a zmyslupnejší pohľad na svet. Problémy zo života síce nevymiznú, no abstínujúci človek ich dokáže riešiť s čistou myslou a vnútornou silou.

Žiť s človekom závislým od alkoholu je veľmi ťažké – trpí celé okolie. Mnohokrát musí rodina urobiť rúzne rozhodnutia, aby prebudila človeka k uvedomeniu si, že je závislý, že je alkoholik. Niekedy ho treba pritlačiť k múru, aj keď je to bolestivé. Cesta k uzdraveniu je veľmi ťažká. Aj keď to znie hrozne, je dôležité ísť na alkoholika veľmi tvrdo a nekompromisne, nastaviť jasné hranice a hlavne necúvnuť. Mať tzv. varovný prst. Nikto totiž na liečenie nejde dobrovoľne, respektíve výnimočne málokto je ochotný ísť na protialkoholické z vlastnej iniciatívy, viac-menej je to vždy z donútenia, teda jednoducho ... nejde to po dobrom.

Podpora a poradenstvo pre rodiny

Do klubu často prichádzajú manželky, manželia či rodičia, ktorí hľadajú radu, ako postupovať, čo robiť, ako sa zachovať.

V klube si môžu otvorene povedať, čo prežívajú a poradiť sa, ako zvládnuť každodenné situácie. Cieľom je, aby neostali sami a aby našli správny prístup k závislému človeku.

Na alkoholizmus treba ísť s láskou, ale aj s rozhodnosťou spolu s razantnosťou. Kompromisy nepomáhajú. Závislý si často myslí, že má všetko pod kontrolou – ale opak je pravdou. Závislý si nikdy sám neprizná, že má problém s alkoholom. Okolie o tom vie a často sa snaží to zakrývať alebo zľahčovať. Deti však nechcú tráviť čas s rodičom, ktorý pije. Partner či partnerka zostávajú na všetko sami, aj po finančnej stránke.

V klube sa zachováva anonymita – to, čo sa povie, ostáva medzi prítomnými. Začiatky bývajú ťažké, pretože ľudia sa hanbia, čo o nich povie okolie. No postupne zisťujú, že nie je sa za čo hanbiť.

***Chcieť žiť triezvy život nie je hanba,
je to odvaha a túžba po slobode.***

Aj keď sa niekedy na stretnutí stretnú len dvaja ľudia, má to zmysel. Každý, kto príde, prináša svoj príbeh, svoju skúsenosť a nádej.

Kluby na Hornej Orave vznikli z iniciatívy Jasenického klubu a dnes ich je už desať spolu s klubmi v Dolnom Kubíne a v Trstenej. Vzájomne sa podporujú a organizujú spoločné podujatia – plesy, guláše, kapustnice, opekačky či športové dni. Tento rok sa na Slanej Vode uskutočnilo celoslovenské stretnutie abstinentov, na ktorom sa zúčastnilo viac ako 130 ľudí.

Väčšina klubov patrí pod **ASKAS – Asociáciu klubov abstínujúcich Slovenska**, ktorá zastrešuje ich činnosť na celom území Slovenska.

Aktivity farskej charity pod ochranou sv. Šarbela

Charita v našej farnosti pôsobí už od roku 2004. Od svojich začiatkov fungovala sporadicky, no vždy s jasným zámerom – mapovať, kto v našej obci potrebuje pomoc a následne danú pomoc aj zrealizovať. Jej poslaním je spájať ľudí dobrej vôle, podporovať rodiny, seniorov a všetkých, ktorí potrebujú oporu a povzbudenie.

Prvou väčšou tohtoročnou akciou bola veľkonočná zbierka s názvom „Veľkonočná kytička bahniatok“. Veriaci si mohli kytičky vziať zo zadnej časti kostola za dobrovoľný príspevok. Vyzbierané peniaze boli v auguste rozdelené rodinám s jedným rodičom ako príspevok na školské potreby pre ich deti.

Ďalšou aktivitou bola zbierka školských potrieb, vďaka ktorej sa podarilo pomôcť konkrétnym deťom z našej obce. Zvyšné školské pomôcky boli odovzdané Charite sv. Hildegardy v Rabči, kde tiež našli svoje využitie.

Do dnešných aktivít Charity patrí aj individuálna pomoc jednotlivcom v núdzi – rodi-

nám, seniorom, chorým či osamelým ľuďom, ale tiež spravovanie manuálu pomoci pre pacientov v terminálnom štádiu, ktorý poskytuje prehľad dostupných služieb a kontaktov. Vďaka nemu sa môžu rodinní príslušníci ľahšie orientovať v možnostiach pomoci.

Naša Charita potrebovala patróna, a tak sme si zvolili sv. Šarbela. Každý 22. deň v mesiaci naša farnosť vyprosuje milosti a šíri úctu k sv. Šarbelovi. Po svätej omši je možné prijať aj pomazanie olejom sv. Šarbela a uctiť si relikvie svätca. V tento deň si môžu návštevníci a veriaci zakúpiť prospekty o sv. Šarbelovi za odporúčaný príspevok. Charita plánuje pokračovať v podobných aktivitách aj v budúcnosti, aby dobro a pomoc zostali pevnou súčasťou života v našej farnosti.

Na záver sa chceme poďakovať všetkým, ktorí sa zapojili do zbierok a podporili našu činnosť. Nech ich dobrotivý Boh hojne odmení za ich láskavosť a ochotu pomáhať.

- Marta Huber

Modlitba k svätému Šarbelovi

Svätý otec Šarbel, Ty si sa zriekol pôžitkov tohto sveta, žil si v pokore a skrytosti v samote pustovne a teraz prebývaš v nebeskej sláve. Prihováraj sa za nás. Očisť naše myšlienky i srdcia, upevni nás vo viere a posilni našu vôľu. Rozpál v nás lásku k Bohu i k blížnemu. Pomáhaj nám voliť si dobro a vyhýbať sa zlu. Chráň nás pred viditeľnými i neviditeľnými nepriateľmi a posilňuj nás vo všednosti dňa. Mnohí ľudia na Tvoj príhovor dostali od Boha dar uzdravenia duše i tela, vyriešenie problémov v ľudsky beznádejných situáciách. Zhliadni na nás s láskou a ak je to v súlade s Božou vôľou, vypros nám u Boha milosť, o ktorú pokorne prosíme, no predovšetkým nám všetkým pomáhaj každodenne kráčať cestou svätosti do večného života.

Amen.

Panna Mária si nás aj tento rok pozvala k sebe

Už tradične aj tento rok naša farnosť putovala do Medžugoria. Naša púť sa začala v nedeľu 13. júla popoludní, kedy vyštartoval autobus plný pútnikov z parkoviska pred našim kostolom. Cestou do Medžugoria sme sa zastavili na pláži v Baške Vode, kde sme sa po dlhej ceste autobusom mohli osviežiť a nadýchať sa vlhkého morského vzduchu. Po pár hodinách oddychu sme Chorvátsko opustili a cez hranice prešli do Bosny a Hercegoviny. Tento prechod preveril našu trpezlivosť, ale aj posilnil našu vieru, keďže nastali nemalé komplikácie a hrozilo, že nás cez hranice nepustia. No veríme, že Panna Mária sa za nás prihovarila, a tak sme v pondelok mohli prísť do Medžugoria, ubytovať sa a zúčastniť sa večerného programu.

Večerný program je veľmi bohatý. O 18:00 sa začína modlitba posvätného ruženca. Modlia sa dva ružence s krátkymi zamysleniami a piesňami pri každom desiatku a zakončia sa loretánskymi litániami. Presne o 18:40 nastane krátke ticho, pretože práve v tej chvíli sa Panna Mária zjavuje ešte trom

vizionárom každý deň. O 19:00 je sv. omša, po ktorej sa program každý večer strieda medzi adoráciou, modlitbou za uzdravenie a tretím ružencom. Takýto program sa ukončí okolo 21:00. Na prvý pohľad sa zdá, že na taký malý časový úsek je tých modlitieb akosi veľa, ale každý z nás môže potvrdiť, že čas počas modlitby tu uteká úplne inak – pokojnejšie a zároveň akosi nebadane a spontánne rýchlejšie.

V utorok ráno sme sa zúčastnili slovenskej sv. omše, pri ktorej sme sa stretli s ďalšími pútnikmi zo Slovenska. Po nej sa naša skupinka premiestnila do ružencovej záhrady, kde sme sa pomodlili ruženec Svetla. Keďže poobede bolo už naozaj teplo, tak tento čas boli vyhradený na oddych. O 15:00 sme sa spoločne pomodlili Korunku na ubytovni, po ktorej nám pán farár pripravil menšiu aktivitu, aby sme podrástli vo viere a upevnili naše spoločenstvo. A tak, ako aj deň predtým a ako aj tie nasledujúce, sme sa o 18:00 zúčastnili modlitbového programu.

Stredu sme začali zavčasu ráno o 4:45 výstupom na Podbrdo nakoľko sme sa chceli vyhnúť horúčavam. Podbrdo, inak nazývané aj ako Vrch zjavení je kopec nad Medžugorím, kde sa v roku 1981 zjavila po prvý raz Panna Mária.

Cestou na miesto zjavenia sme sa pomodlili dva ruženec, keďže sú tu aj pekne vyobrazené jednotlivé tajomstvá radostného a bolestného ruženca. Na mieste zjavenia sme zotrvali v osobnej modlitbe a pri zostupe sme sa pomodlili slávnostný ruženec. Na úpäti kopca sa nachádza Modrý kríž, pri ktorom sa tiež zjavuje Panna Mária. V tento deň sme navštívili komunitu Cenacolo, v ktorom mladí ľudia zápasiaci so závislosťami a životnými ťažkosťami nachádzajú nový začiatok. Členovia komunity tu žijú v jednoduchosti, v modlitbe a práci, a s otvoreným srdcom prijímajú pútnikov, aby im svedčili o sile viery a odpustenia. Vypočuli sme si aj svedectvo mladého Chorváta a aj Slováka, ktorí opísali, ako im komunita pomohla poraziť ich závislosti.

Vo štvrtok sme tiež začali podobne zavčasu. V tento deň sme vystúpili na vrch Križevac. Volá sa tak kvôli tomu, pretože na vrchole sa týči veľký biely kríž, v ktorom sú uložené relikvie sv. Kríža. Cestou k nemu sme sa pomodlili krížovú cestu. Pred obedom sme sa zúčastnili menšej prednášky, kde nám boli bližšie vysvetlené medžugorské zjavenia. Neskôr sme si vypočuli svedectvo Patrika z Kanady, ktorý na základe modlitby ruženca zmenil svoj život o 180 stupňov.

Panna Mária kladie veľký dôraz okrem modlitby, sv. omše, ruženca a sv. spovede aj na pôst. V Medžugorii je typické postiť sa o chleba a vode každú stredu a piatok. Preto aj náš piatok mal viac pôstny charakter. V tento deň sme mali priestor na osobnú modlitbu. Každý piatok po večernom programe býva poklona k sv. Krížu. Po nej sme sa tí, ktorí chceli, ešte raz vybrali na Podbrdo rozlúčiť sa s Pannou Máriou.

A tak sa naša púť v Medžugorii skončila. Obogatení na tele, ale najmä na duši, sme sa vrátili v nedeľu 20. júla do našej mi-

lovanej Oravskej Polhory. Ďakujeme našej milej Matke za pozvanie! Ak to bude Božia vôľa, vidíme sa o rok.

Maličký výber z veľkej množiny posolstiev, ktoré nám odovzdala Panna Mária v Medžugorii :

Prvé posolstvo Panny Márie v Medžugorii:

“Drahé deti! Túto farnosť som si vybrala zo zvláštneho dôvodu a chcem ju viesť. S láskou ju ochraňujem a želám si, aby všetci patrili mne.” - posolstvo zo dňa 1. marec 1981

“Drahé deti! Dnes vás prosím, aby ste prestali s ohováraním a modlili sa za jednotu vo farnosti. Veď ja a môj Syn máme s touto farnosťou zvláštny plán. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie.” - posolstvo zo dňa 12. Apríl 1984

“Drahé deti! Aj dnes vás pozývam, aby sa každý z vás rozhodol, že znovu mi všetko celkom odovzdá. Iba tak budem môcť aj ja každého z vás predniesť Bohu. Drahé deti, viete, že vás nesmierne milujem a že chcem každého z vás pre seba. Avšak Boh dal všetkým slobodu, ktorú si v láske vážim a pred ktorou sa v pokore skláňam. Želám si, aby ste vy, drahé deti, pomohli uskutočniť všetko, čo Boh zamýšľa v tejto farnosti. Keď sa nemodlite, nemôžete odhaliť moju lásku a plány, ktoré má Boh s touto farnosťou a s každým jednotlivcom. Modlite sa, aby vás satan nepritiahol svojou pýchou a falošnou silou. Ja som s vami a chcem, aby ste mi verili, že vás milujem. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie.” - posolstvo zo dňa 25. November 1987

“Drahé deti! Dnes vás všetkých pozývam, aby ste sa rozhodli modliť sa na môj úmysel. Milé deti, pozývam vás, aby každý z vás pomohol uskutočniť môj plán prostredníctvom tejto farnosti. Teraz vás zvlášť pozývam, milé deti, aby ste sa rozhodli ísť po ceste svätosti. Len tak mi budete blízko. Lúbim vás a chcem vás všetkých viesť so mnou do raja. Ale keď sa nemodlite a nie ste pokorní a poslušní voči posolstvám, ktoré vám dávam, nemôžem vám pomôcť. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!” - posolstvo zo dňa 25. Apríl 1994

- Magdaléna Jaššáková

Jubileum manželov v Zákamennom - deň vďaky za dar manželstva

V sobotu 25.10.2025 sa vo farnosti Zákamenné konalo krásne Jubileum manželov, na ktorom si desiatky párov spoločne obnovili svoje sľuby pred Bohom. Slávnostnú svätú omšu celebroidal Mons. František Trsteniský, ktorý ich povzbudil aby každý deň znovu hovorili svoje „ÁNO“ v láske a vernosti.

Putovanie manželov ako symbol spoločnej cesty

Slávnosť začala putovaním manželských párov od kostola sv. Jozefa robotníka k jubilejnému chrámu Nanebovzatia Panny Márie. Ich spoločné kroky vyjadrovali životnú cestu – formou putovania, na ktorej ich sprevádza Pán spolu s obetou, radosťou a vernosťou.

Svätá omša a obnova manželských sľubov

Vrcholom dňa bola slávnostná sv. omša o 11:00. Počas homílie zazneli tieto slová:

„Kňaz pri oltári sprítomňuje Kristovu obeť chlebom a vínom, jedinečným spôsobom vlastným iba v sviatosti kňazstva. Vy, manželia ju sprítomňujete telom, životom a láskou, ktorá sa dáva a znáša, ktorá verí a odpúšťa. Váš domov je chrámom, váš život je liturgiou, vaša láska je kňazstvom. Váš domov je oltárom lásky, kde sa premieňa vaša obeť na obeť lásky, zdieľa sa chlieb, delí sa radosť a starosť, učí sa ďakovať, odprosovať. Manželstvo je miestom zrodu odpustenia, kde prebýva Boh. Dni v manželstve sú ako liturgia, kde sa učíte odpúšťať, spolu sa modliť, v tichosti sa deje každodenná starostlivosť o deti, spoločne zdolávate úskalia chorôb. Sviatostné manželstvo je trvalým zdrojom milosti, kedy si každý deň odpúšťate, hovoríte si, že sa máme radi a takto si obnovujeme vaše manželstvo.“

Účastníčka Lucia takto vnímala sv. omšu: „Samotná sv. omša bola veľmi silná, až dojímavá. Pri obetných daroch bolo zobrazené sviatostné manželstvo v každom veku. Jednotlivé páry prinášali obetné dary a cez ich životný príbeh sme videli silu manželstva.“ Počas sv. omše si manželia s dojatím obnovili svoje manželské sľuby. Po sv. omši otec biskup osobne požehnal každý jeden manželský pár. Ako pamiatku na tento deň si manželia odniesli certifikát o požehnaní ich manželstva.

Koniec v réžii radosti a kapustnice

Na záver tohto vydareného podujatia sa manželia presunuli na farský dvor, kde sa v družných rozhovoroch ozýval smiech a radosť. Organizátori pre účastníkov prichystali aj lahodnú kapustnicu, ktorú si mohli vychutnať v priestoroch starého kultúrneho domu. Nech je táto udalosť povzbudením pre všetky rodiny, pretože ako povedal Mons. Trsteniský:

„Rodina je domáca cirkev.“

- Katarína Furínová

Jubilejný výstup na Babiu horu

Tradičný výstup na Babiu horu sa uskutočnil v sobotu (23.8.2025) a bol výnimočný tým, že to bol jubilejný výstup - 30. výročie. Výstup je už obvykle spojený so slúžením sv. omše na vrchole, hlavným celebrantom bol tentokrát pomocný biskup Spišskej diecézy Mons. Ján Kuboš.

Počasie v spomínaný deň bolo turistickou výzvou, pretože teplota bola nízka, našťastie nepršalo a bolo zamračené. Cestou nám pomocný otec biskup prezradil, že výstup na Babiu

horu už absolvoval ako bohoslovec, keď počas totality prenášal náboženskú literatúru z poľskej strany na Slovensko. Cestou sme sa zastavovali pri pútnických skupinkách, ktoré po krátkych zastávkach naberali sily.

Na vrchole nás čakalo veterné počasie, preto sme vytvorili okolo kameňného oltára tesné a blízke spoločenstvo. Okolo 11:00 sme začali sv. omšu, ktorú sprevádzali hudobníci a speváci. Otec biskup sa tešil zo srdečnej a prajnej atmosféry. V kázni sa zastavil pri dvoch prosbách z modlitby Otče náš – „chlieb náš každodenný daj nám dnes“ a „odpušť nám naše viny“, ktoré **vysvetlil cez myšlienky sv. Jána Pavla II. zachytené v jeho okružných listoch** – encyklikách:

Dives in Misericordia (v preklade – Bohatý na milosrdenstvo, vydaná v roku 1980) – pápež nám objasňuje, že vykúpenie sa bez milosrdenstva nedosiahneme

Dominum et Vivificantem (v preklade – Pán a Oživovateľ, vydaná v roku 1986) – Sv. Otec nám prízvukuje, že sviatosť zmierenia prináša cez Ducha Svätého odpustenie a pokoj

Redemptoris Mater (v preklade – Matka Vykupiteľa, vydaná v roku 1987) – tu nám pápež predstavuje Pannu Máriu ako príklad Matky milosrdenstva

Veritatis splendor (v preklade – Lesk pravdy, vydaná v roku 1993) – pápež nám pripomína, že bez života v jase pravdy niet ani odpustenia, ani milosrdenstva

Evangelium Vitae (v preklade – Evanjelium života, vydaná v roku 1995) – Sv. Otec nám zdôrazňuje, že Vykupiteľ človeka prišiel na svet preto, aby sme mali život, a mali ho v hojnosti – cez odpustenie a pokoj, vďaka milosrdenstvu a pravde

Ecclesia de Eucharistia (v preklade – Cirkev žije z Eucharistie, vydaná v roku 2003) – sv. Ján Pavl II. nám pripomína, že Vykupiteľ človeka je tým prepotrebným Chlebom života, potrebným aj pre našu večnosť

Spomínané výročie nás privádza ku krátkemu zamysleniu, že mnohí tí, ktorí putovali na Babiu horu v začiatkoch, nás už predišli do večnosti, preto aj výstup na Babiu horu je časom, kedy sa môžeme posilniť v identite pútnika nádeje.

Na budúci rok nám prisľúbil účasť diecézny biskup Mons. František Trstenský, na ktorého sa už teraz veľmi tešíme.

- o. Róbert Slotka

Práce na revitalizácii okolia kostola

Akékoľvek vonkajšie aktivity vo farnosti majú vychádzať z postojov viery, zo vzájomnej spolupráce a majú smerovať ku upevneniu vzťahov vo farskom spoločenstve a taktiež majú posilňovať i našu vieru v Boha.

Rozvíjanie úvah o úprave okolia kostola prinieslo Silvestrovské hodnotenie v roku 2023, po ktorom niektorí farníci tlmočili povzbudenie, aby sme sa pustili do odvážnych projektov s dlhodobým úžitkom. Následne nasledovalo stretnutie hospodárskej rady farnosti a rozšíreného výboru, ktorý pozostával s pána starostu Michala Strnála, Tomáša Tyrola a Eugena Vorčáka. Pri stretnutiach sme vytvorili víziu úpravy okolia kostola, ktorú dali architekti Dalibor Boldovjak a Jozef Paľa na papier a neskôr ju doladili.

Potom projekt prechádzal dvojakým schválením a to zo strany hospodárskej rady farnosti a diecézneho otca biskupa. Mons. František Trstenský 12.12.2024 predstavený projekt schválil a požehnal ho.

Aké sú jednotlivé etapy projektu?

Projekt je rozdelený na štyri roky. V roku 2025 sa mali urobiť odvodňovacie práce okolo kostola – výkop kanálov, polozenie odvodňovacieho žľabu. Rok 2026 má byť zameraný na výrub stromov z južnej strany kostola; frézovanie asfaltu, príprava podložia pre asfalt, asphaltovanie; úprava priestoru pri toaletách – postavenie oporného múru, kladenie kociek a obrubníkov; polozenie kociek a obrubníkov z južnej strany kostola; polozenie kociek a obrubníkov na ceste smerom na cintorín. V roku 2027 je naplánované polozenie kociek a obrubníkov zo severnej strany kostola, polozenie prepádového žliabku na vodu, asphaltovanie. V roku 2028 by sa malo urobiť doloženie schodu ku schodisku do kostola, úprava priestoru pred kostolom, polozenie kociek a obrubníkov, postavenie múrika a zabezpečenie osvetlenia. Predpokladaná výška rozpočtu projektu je 130 874,32 eur bez DPH.

Počiatkové práce sa realizovali v prvej polovici júla tohto roku. S Božou pomocou sa podarilo urobiť základy pre oporný múr, vymurovať múr z kameňov, izolovať múr zo zadnej časti a položiť odvodňovacie rúry zo zadnej časti múru i v odpadovom rigóle. Následne sa rigól zasypal a upravil priestor na stavenisku.

Taktiež obec zabezpečila izoláciu toaliet a vzduchotechniku do tohto priestoru. Môžeme povedať, že tohto roku sa podarilo urobiť práce navyše a premyslieť pokračovanie projektu na ďalší rok.

Chcel by som sa úprimne poďakovať členom hospodárskej rady farnosti, rozšírenému výboru pri úprave okolia, remeselníkom – predovšetkým kamenárom na čele s Jánom Žitňákom, robotníkom obecnej firmy Polihorec a všetkým dobrodincami, ktorí modlitbou a finančne podporili spoločné dielo.

- o. Róbert Slotka

Ani miništranti v Jubilejnom roku nezaháľajú

V Spišskej Kapitule sa v sobotu 27. septembra uskutočnila **Jubilejná púť miništrantov**, na ktorú zavítalo približne 680 chlapcov zo všetkých kútov diecézy spolu so svojimi duchovnými otcami.

Tohto podujatia sa zúčastnili aj naši miništranti z Oravskej Polhory, ako i ďalší miništranti z dekanátu. Bohatý **program púte bol zameraný na povzbudenie mladých vo viere, osobitne v ich službe pri oltári**. Začali sme sv. omšou o 10:00. Prednášku pre miništrantov si pripravil tajomník diecézneho biskupa **Lukáš Fejerčák**, ktorý **účastníkov povzbudil k uvedomelej a aktívnej účasti na svätej omši** a pripomenul čestné miesto miništranta pri samotnom oltári.

Atmosféru podujatia obohatila aj živá talkshow v podaní spišských bohoslovcov, ktorá priniesla do programu radosť a sviežosť. **V duchu spoločenstva, radosti a viery sa nieslo aj vystúpenie pozvaného hosťa saleziána Jozefa Luscoňa, SDB.**

Púť vyvrcholila slávnostnou eucharistickou adoráciou, počas ktorej miništranti odovzdali svoje srdcia i službu Pánovi.

Ďakujeme všetkým našim miništrantom za bohatú účasť a za ich službu pri Pánovom oltári.

- o. Adam Rataj

Nechajte deti prichádzať ku mne!

Od septembra sa v našej farnosti uskutočňujú stretnutia detí na fare. Každú stredu, hodinu pred svätou omšou (v zimnom čase o 16:00) sa stretávajú žiaci 4. až 6. ročníka ZŠ spolu s animátormi na tzv. letisku na fare.

Cieľom stretnutí je hravou a zábavnou formou vtiahnuť deti do tajov kresťanstva, Biblie, podnietiť ich k upevňovaniu svojej viery a k plnohodnotnému kresťanskému životu. Takto sa deti od 1. svätého prijímania až po sviatosť birmovania budú naďalej stretávať so Slovom Božím a s kresťanskými hodnotami.

Stretnutia sú vedené formou interaktívnych hier, zážitkových aktivít a praktických úloh. To deti nenúti automaticky memorovať informácie, ale hlbšie sa zamyslieť a odniesť si zo stretnutia zážitok, ktorý v ich srdciach pretrvá dlhšie.

Takto sme si „na vlastnej koži“ vyskúšali, aké to je, slepo dôverovať a spoľahnúť sa na vedenie iného, či aké to je musieť si „vybehať“ svoju pitnú vodu. Vytvorili sme nádherné vence a plagáty, ktoré zhrnuli témy našich stretnutí. Spoznali sme hodnotu priateľstva, nové biblické osobnosti i svätcov. Učili sme sa vyhľadať verše v Písme, spoločne sa modlili, spievali. Diskutovali sme o tom, ako sa starať o svoje srdcia a viesť ich k vďačnosti.

Na jednom stretnutí sme mali aj vzácneho hosťa, misionársku sestru Veroniku Grižákovú, ktorá nám fantasticky pútavým spôsobom rozprávala o svojich misiách na Filipínach a v Argentíne. Neuveriteľné príbehy z misií viedli k pocitu vďaky za všetko, čo tu doma máme. Deti si tiež osvojujú modlitby a skutky milosrdenstva a učia sa vysloviť svoju vlastnú modlitbu.

Stretnutia nás spoločne bavia i naplňajú. Ak máte chuť posilniť náš tím a pridať sa, všetky deti sú srdečne vítané!

- Janka Pečarková

Vtip:

V krčme na stole zazvoní mobil, jeden chlap ho zdvihne a hovorí: „Prosím, ahoj. Že čo? Chceš si kúpiť kožuch? Koľko stojí? 15000? To jasné, to si kúp však čo, však sme bohatý. No a ešte čo? Auto? Koľko? 1,5 milióna? Jasné, ber v pohode. A ešte čo? Dom si videla pekný? Koľko? 18 miliónov? A však kúp si kúp, však ťa mám rád. Tak dobre. Kožuch, auto aj dom. Aj ja teba, maj sa.“ Keď zloží, hovorí: „Chlapi, neviete, že či to bol mobil?“

Príprava na birmovku alebo ... čo ma robí šťastným?

- zoznámte sa s novým projektom VYVOLENÝ

Dňa 29. septembra 2025 nastal pre ôsmakov a deviatkov v našej farnosti nový historický okamih. Začali stretnutia, ktoré ich majú pripraviť na prijatie sviatosti birmovania - zoslanie Ducha Svätého v podobe "ohnivých jazykov" na dopestovanie si a udržanie viery a obrany Boha v tomto sekulárnom svete.

Táto príprava sa nesie v duchu nového projektu s názvom **VYVOLENÝ**, ktorý má súvis s Ježišovým výrokom zo Svätého Písma - "Veľa je povolaných, ale málo vyvolených" - čo v preklade znamená - veľa je pozvaných, ale málo ochotných.

Teda, prostredníctvom tohto projektu je tu snaha, aby všetci kandidáti na birmovanie prijali pozvanie na účasti byť Božími deťmi, byť adoptovanými synmi a dcérami Ducha Svätého, nie len iba časť z nich. A súčasne boli ochotní hľadať cesty k Bohu, ako počas prípravy na birmovku, tak aj počas celého svojho nasledujúceho života. Je to pre nich veľká výzva. Tento nový projekt však pa-

mätá aj na to. Preto program Vyvolený predstavuje nový dôkladne prepracovaný prístup prípravy mladých ľudí na prijatie sviatosti birmovania. Ponúka súbor materiálov a videí, ktoré umožňujú sústrediť sa na to najdôležitejšie - zamilovať sa do Krista. **A to na celý život.**

V precízne spracovaných a dynamicky podaných videách vystupuje viacero inšpiratívnych moderátorov, ktorí už dlhodobo pracujú s mládežou a textový obsah jednotlivých tém "núti" mladých ľudí pracovať na svojom duchovnom svete.

Samozrejme, že predtým ako samotné stretnutia začali, predchádzala tomu aj adekvátna príprava animátorov. Preto duchovný otec tak často vyzýval, a vyzýva veriacich, aby sa modlili nielen za birmovancov, ale aj za animátorov, ktorí sa snažia týchto mladých ľudí - nových "bojovníkov" za vieru - adekvátne pripraviť.

Nie je to ľahká úloha, pretože projekt je obsahovo veľmi bohatý, dynamický a náročný, aj na duchovné úlohy pre birmovancov. Cieľom však nie je do týchto mladých ľudí toto poznanie "natalačiť", ale, aby sa stali Ježišovými učeníkmi.

Získané poznanie a duchovné skúsenosti získané

duchovnými úlohami - výzvami - slúžia k tomu, aby sa naučili hľadať cesty k poznaniu, pracovali na sebe, spoznávali vzťahy v duchovnom svete a cez poznanie objavovali Boha. **A napokon, aby HO našli, našli v ŇOM zmysel, pokoj, lásku, šťastie, slobodu, ale aj zodpovednosť.** Všetci animátori spolu s duchovnými otcami veríme, že sa im to napokon aj podarí, napriek prekážkam, ktoré ich ešte len čakajú.

Nuž, byť kresťanom v dnešnom sekulárnom svete je náročné, svedčiť o viere niekedy aj veľmi ťažké. Možno však povedať, že už po prvých stretnutiach badať, že sú usilovní a majú záujem, že sa tejto novej výzvy nezľakli, za čo im patrí aj pochvala.

Duchovný otec Pavol Forgáč, ktorý animátorov vovádzal do nového projektu Vyvolený hovorí, že tento program s týmto unikátnym a motivačným názvom Vyvolený je komplexnou prípravou a nástrojom, ktorý pomáha nielen birmovancom, ale aj animátorom.

Zároveň je výnimočný tým, že do procesu prípravy vťahuje aj rodičov, a aj birmovných rodičov. Program pozostáva z 24 stretnutí s metodickou príručkou a už niekoľko rokov sa úspešne používa vo viacerých krajinách.

Ďalej pokračuje, že mladí potrebujú spoločnosť, v ktorom hľadajú a nadväzujú nové a trvalé priateľstvá, lebo sa potrebujú zdieľať, otvoriť sa a zdôveriť sa - to preto, aby sa každý mladý dokázal zorientovať v tom svojom novom duchovnom svete. A ak toto spoločnosť nenájdu vo farnosti, hľadajú ho vo svete

plnom falošných ponúk, ideí a nástrah. Mladý človek totiž nedokáže prežiť svoju vieru sám. Práve preto potrebuje spoločnosť, inak ho svet pohltí. A práve preto, keďže nechceme, aby svet menil mladých, ale aby svet menili mladí - zakorenení v spoločnosti, v pravde a láske - sme pripravení a ochotní ich viesť. Ideálne spolu s rodičmi, ktorí sa aj doma zaujímajú o to, čo sa "práve teraz" preberalo na hodinách počas stretnutí na fare.

Ďalej príprava mladých na sviatosť birmovania nie je "iba" o veľkom projekte, ako sa to na prvý pohľad zdá, ale najmä o malých krokoch s veľkou láskou, ďalej o modlitbe, otvorenosti, ochote slúžiť - aj zo strany birmovancov, nielen tých, ktorí ich pripravujú. Zároveň je aj o vytváraní priestoru pre mladých, aby zakúsili nový domov vo farnosti - najmä aj o tom je tento nový projekt Vyvolený.

Z tohto jednoznačne vyplýva - **že venovať malé prejavy láskavosti mladým, venovať im čas** - je cesta, ktorá prináša ovocie.

Rovnako program Vyvolený vrelo odporúča i spišský diecézny biskup Mons.František Trstenský. Hovorí, že dnes je náročné prichovoriť sa mladým ľuďom a dotknúť sa ich srdc. Ako pokračuje, má s programom vlastnú skúsenosť ešte z čias, keď bol farárom v Kežmarku. Zakúsil, že je to veľmi oslovujúci a účinný nástroj pre birmovancov. Navyše dodáva, že je to moderný katolícky program určený pre prijatie sviatosti birmovania, kedy o ňom možno povedať prekvapujúcu vetu - a to, že **v tomto programe sviatosť birmovania nie je cieľom, ale prostriedkom. A tým cieľom je, aby sa mladý človek stretol**

so živým Kristom, zažil Jeho Lásku a zažil moc Ducha Svätého.

Podľa slov animátorky Marcely to vyzerá tak, že tento projekt bude úspešný. Myslí si to preto, lebo bohatý obsah a profesionálne urobené videá spolu s flexibilnou formou určite zanechajú v srdci mladého človeka výraznú stopu, čo veľmi oceňuje. A práve tieto momenty umožňujú, aby sa mladí naučili myslieť, rozmýšľať, rozjímať a tak hľadať pravdu - o Bohu, svete, ľuďoch, vzťahoch.

Rovnako i animátorka Mária hovorí, že nový program Vyvolený jej dáva, tiež ako učiteľke náboženstva, možnosť sprevádzať mladých ľudí na ceste viery. Prítom to nie je len o výučbe, ale aj o spoločnej ceste hľadania. Mladí prinášajú otázky, úprimnosť i pochybnosti, ktoré ju nútia stále znovu a znovu premýšľať aj nad vlastnou vierou. A ako ďalej pokračuje - táto služba jej tiež dáva radosť z rastu mladých, silu zo spoločenstva, povzbudenie z ich otvorenosti - a zároveň - vidieť ako sa mladí rozhodujú pre dobro a vieru, čo pre ňu je znakom, že Duch Svätý pôsobí aj dnes. A súčasne - byť pri tom, keď niekto

objaví, že Boh nie je len "téma" z hodiny náboženstva, ale priateľ v každodennom živote.

Anthony de Mello - indický kňaz a jezuita - v jednom zo svojich príbehov píše o tom, *ako raz mních a diabol sledovali z diaľky človeka, ktorý kráčal po púšti. Zrazu ten človek niečo našiel. Zohol sa, zdvihol to a vložil si to do vrečka. Bol to Kúsok Pravdy. A ten mních zrazu diablovej hovorí - "Vari mu ten Kúsok Pravdy neukradneš?!" - a diabol mu na to prekvapujúco odpovedá - "Ale s radosťou mu ho nechám!" - a pokračoval - "To preto, lebo ten človek si myslí, že našiel Celú Pravdu, a preto v ďalšom hľadaní tejto Celej Pravdy pokračovať už nebude!" - a pritom si mädliť ruky, lebo vedel, že takýto človek je už v jeho rukách - lebo cez malé, slabé a plytké poznanie už nikdy nespozná Boha, svet, spoločnosť, seba, vzťahy ani ľudí okolo seba ...*

A preto my animátori a duchovní otcovia nechceme, aby naši mladí kandidáti na birmovanie spovrchneli alebo zleniveli v hľadaní Pravdy, v hľadaní zmyslu života, v hľadaní Boha. Nechceme, aby našli IBA ten svoj Malý Kúsok malej neúplnej nedostatočnej povrchnej Pravdy, o ktorej budú presvedčení, že je to tá Celá Pravda. Preto našim cieľom je, aby sa nezastavili niekde uprostred hľadania, či už zo znechutenosti, neochoty, z rozmaru, z lenivosti alebo len tak, ale aby aj po príprave na birmovku a prijatí sviatosti birmovania pokračovali v hľadaní vždy Celej Pravdy každý deň a celý život - neustále a vytrvalo. A zároveň takto vždy boli v strehu pred hriechom a pripravení HO hľadať - čo v preklade znamená - plniť Božiu vôľu.

- Jozef Ďubek

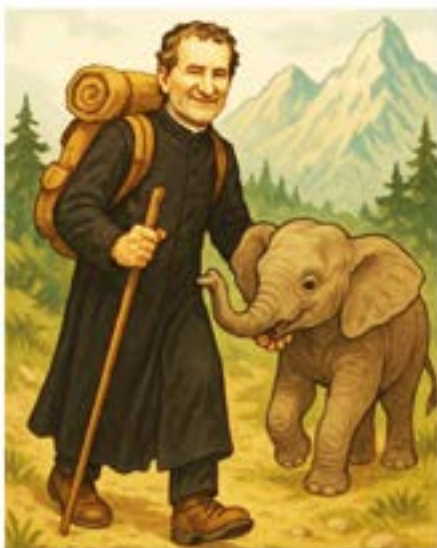

Táborový denník

Tento rok sme sa s deťmi z našej farnosti vydali na púť. Nie len po lesných cestách, ale aj po ceste srdca. Na Slanej Vode v Oravskej Polhore sme spolu prežili niekoľko dní naplnených smiechom, hrami, modlitbou, tancom a rozhovormi o tom, čo znamená byť pútnikom nádeje.

Téma nášho tábora sa niesla v duchu Svätého roka 2025, ktorého heslom je "Pútnici nádeje". Chceli sme deťom ukázať, že aj ony môžu byť nositeľmi nádeje pre iných. V rodine, medzi kamarátmi či v škole. Každý deň sme preto prežívali s inou rozprávkovou postavou, ktorá sa v našom programe stretla so svätcom. Spolu tvorili krásne dvojice takých pútnikov, ktorí sa napriek slabostiam učili veriť, rásť a milovať. Tak sme spolu objavovali, že svätosť nie je pre dokonalých, ale pre všetkých, ktorí dôverujú Bohu. Lebo s Ním sa dá aj lietať.

PONDELOK | CELODENKA |
DUMBO | SVÄTÝ JÁN BOSCO

PRVÝ DEŇ Dumbo & sv. Ján Bosco

Prvý deň sme sa naučili, že aj ten, kto sa cíti iný, má obrovskú hodnotu. Dumbo, malý sloník s veľkými ušami, sa stal symbolom viery v seba. Svätý Ján Bosco nás učil, že každé dieťa, aj to najneposlušnejšie, má v sebe iskru dobra. Deti sa počas hier učili povzbudzovať druhých a hľadať krásu tam, kde ju iní možno nevidia. Každé ráno sme začínali modlitbou v skupinkách. Deti sa spolu so svojimi animátormi v tento deň vybrali na túru na Babiú horu. Cestou plnili zaujímavé úlohy na pripravených stanovištiach.

RANNÁ MODLITBA

Pane Ježišu, ďakujeme Ti, že sme sa dnes zobudili do nového dňa. Za slnko, za kamarátov, za animátorov, za smiech aj hry, ktoré nás čakajú. Ďakujeme Ti aj za to, že si nám dal svätého Jána Bosca, kňaza s veľkým srdcom, ktorý veril, že aj deti z ulice, tie najchudobnejšie a neposlušné, majú v sebe niečo krásne. Vidiš to aj Ty, aj keď to niekedy nevidíme ani my sami. Tak ako svätý Ján Bosco povzbudzoval svojich chlapcov, aby verili, že Boh s nimi ráta, tak aj Dumbo, malý slon s veľkými ušami napriek výsmechu ukázal, že dokáže veľké veci. Vedel lietať. Nie preto, že by bol silný, ale preto, že veril a mal po boku priateľa, ktorý ho povzbudil. Daj nám dnes radosť, odvahu a otvorené srdce, aby sme boli ako svätý Ján Bosco, plný lásky, trpezlivosti a dôvery v Teba. A keď sa budeme cítiť smutní alebo zbytoční, pripomeň nám Dumba, ktorý sa naučil lietať, a že aj my môžeme, keď Ti budeme dôverovať. Amen.

UTOROK | ŠPORTY |
ALADIN | SVÄTÝ IGNÁC Z LOYOLY

DRUHÝ DEŇ Aladin & sv. Ignác z Loyoly

Druhý deň patrilo dobrodružstvu a rozhodovaniu. Aladin si uvedomil, že skutočná hodnota nie je v čarovných daroch, ale v pravde a statočnosti. Svätý Ignác nás učil ako rozlišovať dobro od zla a hľadať Božiu vôľu v každodenných veciach. Deti sa učili premýšľať o tom, čo im prináša pokoj, a čo len krátke potešenie. Deň so svätým Ignáčom sa niesol v duchu športu a radosti. Deti si naplno užili množstvo hier. Areálom sa ozýval smiech i povzbudzovanie, no nechýbali ani chvíle napätia, keď sa rozhodovalo o víťazoch.

RANNÁ MODLITBA

Pane Ježišu, ďakujeme Ti za nový deň, za slnko, vzduch, kamarátov a hry. Za všetky možnosti, ktoré dnes máme. Aladin bol obyčajný chlapec, ktorý našiel zázračnú lampu. Zrazu mohol mať všetko, po čom túžil. Ale pochopil, že to najcennejšie nie je bohatstvo, ale česťnosť, vernosť a odvaha byť sám sebou. Aj svätý Ignác z Loyoly hľadal najprv

slávu a obdiv, no potom pochopil, že Tvoja vôľa je viac než všetky poklady. Učil nás rozlišovať, čo pochádza od Teba a čo nie. Pane, daj nám dnes múdrosť, aby sme si nevyberali to, čo len žiari, ale to, čo vedie k láske. Pomôž nám hľadať nielen to, čo chceme, ale to, čo naozaj potrebujeme. A keď budeme stáť pred rozhodnutím, daj nám vnútorný pokoj ako kompas, ktorý ukazuje na Teba. Amen.

STREDA | WORKSHOPY (BOZPRÁVKOVO) | KRÁSKA & ZVIERA | SVÄTÝ FRANTIŠEK Z ASSISI

TRETÍ DEŇ Kráska a zvierka & sv. František z Assisi

Na tretí deň sme sa učili vidieť krásu srdcom. Kráska neodsúdila Zvierka pre jeho výzor, ale hľadala v ňom dobro. Tak isto aj svätý František miloval všetko stvorenie a videl Božiu krásu aj v tých, ktorých svet prehliadal. Deti sa v hrách učili všímať si dobro v sebe aj v iných. Tento deň sa niesol v znamení tvorivosti a pokoja. Deti sa mohli zapojiť do rôznych zaujímavých workshopov, no nechýbali ani akčnejšie hry, ktoré priniesli do dňa energiu a zábavu.

RANNÁ MODLITBA

Pane Ježišu, ďakujeme Ti za nový deň, za nové šance a nové stretnutia. Za to, že si stále s nami, aj keď sme niekedy unavení, tichí alebo neviditeľní. Tak ako Kráska nevidela len Zvierka, ale hľadala jeho srdce, tak aj svätý František z Assisi vedel, že krása nie je vo výzore, ale v láske. Objímal malomocných, miloval prírodu, a tešil sa aj z najmenšieho kvetu.

Aj my stretávame ľudí, ktorí sú iní. Možno mrzutí, možno tichí, možno zvláštni. Pomôž nám neodsudzovať ich podľa výzoru, ale hľadať ich skutočné srdce, tak ako Kráska našla lásku v tom, koho sa iní báli. Daj nám dnes láskavé oči a pokorné srdce. A nauč nás, že krása sa nehľadá v zrkadle, ale v skutkoch. Amen.

ŠTVRTOK | STOPOVAČKA | PINOCCHIO | SVÄTÝ PETER

ŠTVRTÝ DEŇ Pinocchio & sv. Peter

Štvrtý deň bol o odpustení a nových začiatkoch. Pinocchio sa musel naučiť, že lož vedie k nešťastiu, ale pravda oslobodzuje. Aj svätý Peter zaprel Pána Ježiša, no Boh mu odpustil a urobil z neho oporu Cirkvi. Deti si v aktivitách uvedomovali, že každý robí chyby, no dôležité je priznať si ich a začať znova. Predposledný deň sme sa znova vybrali na púť. Cestou nás čakali rôzne hry na stanovištiach a celé putovanie sme ukončili svätou omšou v kostole Božského Srdca Ježišovho v Oravskej Polhore.

RANNÁ MODLITBA

Pane Ježišu, ďakujeme Ti za nový deň a za to, že s Tebou môžeme začať znova, nech sa včera stalo čokoľvek. Pinocchio túžil byť skutočný. Ale často klamal, vyhýbal sa pravde a robil chyby. Až keď oľutoval, pochopil, že byť „naozajstný“ znamená byť pravdivý a milujúci. Aj svätý Peter urobil chybu. Zaprel Ťa, keď Ťa najviac potreboval. Ale Ty si ho napriek tomu miloval a odpustil mu. A on sa zmenil, stal sa silným apoštolom. Pane, aj my robíme chyby. Nie sme dokonalí. Ale nechceme ostať drevení. Chceme rásť, učiť sa a meniť sa s Tvojou pomocou. Pomôž nám dnes priznať pravdu, nebáť sa povedať „prepáč“, a hlavne začať znova. Amen.

PIATOK | VYHODNOTENIE |
PETER PAN | SVÄTÝ DOMINIK SAVIO

PIATY DEŇ Peter Pan & sv. Dominik Savio

Posledný deň sme venovali detskej radosi, čistote a viere. Peter Pan nám pripomenul, že srdce dieťaťa je plné fantázie a smiechu, a sv. Dominik Savio ukázal, že aj deti môžu byť sväté tým, že milujú naplno. Záver tábora bol oslavou detstva ako daru s piesňami, hrami a ďakovaním Bohu za všetko, čo sme prežili. Záverečný deň sa niesol v znamení očakávania a napätia, keď sa rozhodovalo o víťaznej skupinke. Deti prežívali radosť z úspechov, no zároveň aj smútok z toho, že ich spoločné putovanie sa končí.

Na slávnostnom vyhodnotení boli ocenené všetky deti – každé si odnieslo malú pozornosť a peknú cenu ako spomienku na krásne chvíle tábora.

RANNÁ MODLITBA

Pane Ježišu, ďakujeme Ti, že si nás stvoril ako deti hravé, zvedavé, plné fantázie a smiechu. Peter Pan nikdy nechcel vyrásť, lebo veril, že detské srdce je plné radosi a slobody. Aj Dominik Savio bol mladý, ale ukázal, že aj v detstve sa dá byť svätým, ak človek miluje Teba, druhých, a žije čisto. Daj nám dnes srdce, ktoré vie lietať nie s vílou, ale s vierou. Nech sa tešíme z obyčajných vecí, z objatia, z hry, z úsmevu a nikdy nezabudneme, že Ty si s nami aj v tých najmenších dobrodružstvách. Pomôž nám dnes žiť s čistým srdcom, tak ako Dominik Savio naplno, s láskou a bez strachu. Amen.

Počas tábora animátori a deti vytvorili šesť skupiniek, z ktorých každá mala svojho nebeského patróna. Ten im ukazoval inú tvár nádeje a sprevádzal ich na ceste viery, lásky a priateľstva. Na konci každého dňa sa skupinky spoločne obracali k svojmu patrónovi v modlitbe.

Celý program tábora sa niesol v duchu spoznávania svätcov. Buď tých, o ktorých sa hovorilo pri rannej modlitbe, alebo pri večernej, ktorú dopĺňala aj spoločná modlitba k Jubilejnému roku. Každý deň sme sa ponárali do modlitby pri svätej omši a po náročných

dňoch nachádzali chvíle ticha a pokoja počas nočnej adorácie. Nechýbali ani večerné táboráky, nočné hry či ďalšie už spomenuté aktivity, bez ktorých by tábor jednoducho nebol tým pravým táborom.

Keď sme sa na Slanej Vode lúčili, vedeli sme, že náš tábor bol viac než len pár dní hier. Bol to čas nádeje. Nádeje, že každý môže rásť, meniť sa a prinášať svetlo tam, kde je tma. Každý deň sme sa učili, že aj z obyčajných vecí môže vzniknúť niečo krásne, keď ich robíme s láskou. A tak, nech každý z nás, veľký či malý pútnik pokračuje ďalej v tejto ceste nádeje, s úsmevom, vierou a srdcom otvoreným pre dobro.

Naše poďakovanie patrí všetkým, ktorí sa na tábore podieľali.

Animátorom ďakujeme nielen za nasadenie počas tábora, ale aj za všetku prípravu, plánovanie a tvorivosť, vďaka ktorej program naplnil dni detí zmyslom a radosťou.

Kňazom ďakujeme za duchovnú podporu, modlitbu a sprevádzanie detí.

Deťom ďakujeme za ich otvorenosť, nadšenie a účasť, a rodičom za dôveru, že nám zverili svoje deti.

Pani kuchárkam ďakujeme za výborné jedlá, ktoré nám dávali energiu a dobrú náladu, a vedeniu chaty Slaná Voda za podporu a zázemie, v ktorom sme sa cítili dobre.

Osobitná vďaka patrí aj sponzorom, ktorí svojou štedrosťou a ochotou prispeli k tomu, že sme mohli deťom pripraviť program plný zážitkov, hier a radosi. Vďaka všetkým vám sa tento tábor stal skutočnou púťou nádeje. Cestou srdca, ktorá bude v nás ešte dlho doznievať.

- Renáta & Tomáš

Všetky táborové fotky

Farský tábor 2025